

[Oluf Pedersen.]

træde i en Pensionskasse i Lighed med den, som det udtræder af, i dette Tilfælde vil jeg indrømme, at Sagen er ordnet tilfredsstillende ved Lovforslagets Bestemmelser; men gaar den paagældende over i en ny Virksomhed allerede i en Alder af 25—30 Aar for maaske ikke nogen Sinde mere at vende tilbage til den Art af Virksomhed, som han forlader, vilde det efter mit Skøn være af betydelig Værdi for ham, om han kunde komme i Besiddelse af et Beløb til Start af en ny Forretning. Det kan for ham ikke betyde meget, at der maaske sikres ham et ret ringe Beløb i Pension ved 65 Aars Alderen, det hjælper ham ikke til at skabe en Stilling, som kan underbygge hans egen og hans Hjems Fremtid; men det kan selv en ret ringe Kapital være særdeles medvirkende til. Derfor er jeg ikke saa glad for, at der er sat den Bestemmelse ind, at hvis det drejer sig om over 25 pCt. af sidste Aars Løn, skal det udtrædende Medlem have Billigelse til at faa Bidragene udbetalt fra en eller anden Instans.

Det vil sige, det ærede Medlem af Landstinget Hr. S. C. Nørgaard gav den Opfattelse sin Tilslutning, som vi har hævdet her i Folketinget, og som ogsaa Socialdemokratiets Ordfører i Folketinget havde sat ind for.

Nu har vi jo ikke den Konstellation her i Rigsdagen, som det ærede Medlem Hr. Duborg var inde paa for et Par Dage siden, men Begrundelsen for, at man er gaaet imod disse Ændringer, kan ikke være Respekt for Ejendomsretten. Det kan ikke skyldes Hensynet til dem, som skal have Pensionen, for de har jo den Mulighed, at de kan lade anbringe Pengene i Pensionsøjemed, hvis de selv ønsker det. Nej, det har udelukkende sin Begrundelse i, at Arbejdsgiverne har en Interesse i, at vedkommende, der er ansat i Virksomheden, ikke kan faa sine Penge igen og derfor er ringere stillet i de Forhandlinger, der skal træffes med hans Arbejdsgiver med Hensyn til hans Lønforhold o. s. v. Det er ogsaa indrømmet under Behandlingerne her i Folketinget af Ordføreren for Det konservative Folkeparti, men jeg beklager, at selv om der nu i Landstinget er foretaget nogle Ændringer i Retning af det, vi kræver fra Retsforbundets Side, har man dog ikke strakt sig videre, end at man er gaaet op til, at i Stedet for Beløb paa indtil 25 pCt. kan vedkommende nu raade over Beløbet, hvis det ikke naar op til 50 pCt. Dette er kun et

lille Plaster, men det har intet at gøre med selve det retfærdige Krav om, at vedkommende skal have Lov til at raade over sine egne Penge. Jeg synes, det er et urimeligt Forhold, og det er et Overgreb, man her begaar mod disse Folk. Vi fra vor Side kan derfor lige saa lidt nu som tidligere stemme for Lovforslaget.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Rager har Ordet for en kort Bemærkning.

Rager: Det er ikke mit Ønske paa nærværende Tidspunkt at genoptage en Diskussion med det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen om dette Problem, men de Penge, der er i Pensionskassen, er ikke og kan ikke være den enkeltes; men Pensionskassens, det samlede Personales. Hvis de Principper, som det ærede Medlem ønsker gennemført, blev bragt til Udførelse, og man f. Eks. tænkte sig, at alle i en Kasse eller en væsentlig Del af Medlemmerne benyttede sig af det, svinder Sikkerheden for, at der er tilstrækkelige Midler til Stede til Pension for de resterende, bort, og det er ganske givet, at for hver enkelt, der faar sine Penge udbetalt, svækkes Sikkerheden for de øvrige Medlemmer. Naar der er Tale om Pension, er det det eneste rigtige og naturlige at følge de Regler, her er givet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Oluf Pedersen: De Bemærkninger, som det ærede Medlem Hr. Rager fremsatte, viser, at det ærede Medlem ikke har sat sig ind i, hvad Lovforslaget gaar ud paa. Naar de Medlemmer, som udtræder af Pensionskassen, faar deres Penge udbetalt, forringes Formuen i Pensionskassen, men ogsaa Pensionskassens Forpligtelser. Her er blot Spørgsmaalet, om der, naar disse Penge gaar ud af Pensionskassen, skal købes en Livrente af vedkommende, eller vedkommende selv skal have Raadighed over dem.

Handelsministeren (Hauge): Under Behandlingen i Landstinget af dette Lovforslag er der stillet fire Ændringsforslag, som jeg har kunnet tiltræde. Jeg har tiltraadt dem, ikke fordi jeg mener, at Lovforslaget ved Vedtagelsen af disse Ændringsforslag er blevet bedre, end da det forlod Folketinget, ej heller, at det er blevet tydeligere med Hensyn til de Dispensationsbestemmelser, der gives — det er navnlig § 31, Ændringen gælder. Men der var stærke